

BRIAN HERBERT  
A KEVIN J. ANDERSON

VICHRY  
DUNE



BARONET

# Vichry Duny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

[www.baronet.cz](http://www.baronet.cz)

[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

 **BARONET**

**Brian Herbert, Kevin J. Anderson**

**Vichry Duny – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS** MEDIA

VICHRY  
DUNK

VICHRY  
DUNNY

BRIAN HERBERT  
KEVIN J. ANDERSON

BARONET

Copyright © Herbert Properties LLC 2009

Translation © Dana Chodilová, 2010

Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York

ISBN tištěné verze 978-80-269-2501-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2510-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2511-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2503-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Žít v manželství se spisovatelem je těžké,  
v mnoha směrech obtížnější než samotné psaní.  
Za jejich oběti, za jejich bezpodmínečnou lásku  
a trpělivost je tato kniha stejně jako ostatní věnována  
našim úžasným ženám*

**JANET HERBERTOVÉ**

**a**

**REBECCE MOESTA ANDERSONOVÉ**

## PODĚKOVÁNÍ



Zatímco se pilně věnujeme psaní dalších románů o neuvěřitelném vesmíru Duny, na tom, co čtenář najde na stránkách, se podílí řada dalších lidí. Za příspěvní a pomoc bychom rádi poděkovali společností Tor Books, Simon & Schuster U. K., WorldFire, Inc., rodině Franka Herberta, Trident Media Group, New Amsterdam Entertainment a Misher Films. Jako vždycky patří náš zvláštní vděk Franku Herbertovi, který zanechal nejpozoruhodnější literární odkaz v celém žánru science-fiction, a Beverly Herbertové, která úspěchu série zasvětila mnoho svého talentu a energie.







*Pro fremeny je to spasitel;  
pro poražené je tyran;  
pro Bene Gesserit je Kwisatz Haderach;  
ale pro mě je Paul můj syn a bude jím vždycky,  
bez ohledu na to, kam až klesne.*

LADY JESSICA,  
vévodkyně z Caladanu

*Imperátor Muad'Dib přežil vážný pokus o atentát, spalovač kamene ho připravil o zrak. Ač slepý, stejně viděl trhliny své říše, politická pnutí a hnisavé rány, které hrozily rozpoltit jeho vládu. A především věděl – ať už díky své jasnozřivosti, nebo mentatské analýze – že ty problémy jsou nepřekonatelné.*

*Když jeho milovaná Chani zemřela při porodu a nechala po sobě novorozená dvojčata, obrátil se Muad'Dib zády k lidstvu i ke svým dětem a odebral se do pouště. Říši přenechal své šestnáctileté sestře Alie. Opustil tak všechno, co se snažil vybudovat.*

*Ani ten nejpilnější historik nikdy nepochopí, proč to udělal.*

BRONSO Z IKSU,  
*Analýza historie: Muad'Dib*

*Muad'Dib odešel, přesto nás nikdy nepřestane zkoušet. Kdo jsme, abychom pochybovali o jeho rozhodnutích? Ať je Muad'Dib kdekoli, živý či mrtvý, dál dohlíží na svůj lid. Proto se k němu musíme modlit, aby nám ukazoval cestu.*

PRINCEZNA IRULÁN,  
*Odkaz Muad'Diba*



# ČÁST I

## 10 207 LET PO GILDĚ



*Po svržení Shaddama IV. vládl Paul Muad'Dib čtrnáct let. Vybudoval si nové hlavní město v Arrakénu na posvátné pouštní planetě Duna. Muad'Dibův džihád už dávno skončil, konflikty však propukají dál.*

*Paulova matka lady Jessica se stáhla z neustávajících bitev a politických pletich a vrátila se na domovskou planetu Atreidů Caladan, aby jí vládla coby vévodkyně.*





*Do mého soukromého života na Caladanu proniká jen málo zpráv o džihádu mého syna, ne protože bych se o něj úmyslně nestarala, ale protože se málokdy zajímám o novinky.*

LADY JESSICA,  
vévodkyně z Caladanu

**N**a oběžné dráze nad Caladanem se rýsovalo mimořádné plavidlo, bývalý maxitrajler Gildy, nyní přidělený džihádu coby transportní loď.

Na zahradní nádvoří vběhl chlapec z rybářské vesnice. Zaučoval se v hradu jako páže a v oficiálním úboru působil trochu neobratně. Vyhrkl: „Je to vojenské plavidlo, má paní. Plně vyzbrojené!“

Jessica klečela u keře rozmarýnu a odštípovala voňavé snítky do kuchyně. Zde ve své soukromé zahrádce pěstovala květiny, bylinky a keříky, dokonale kombinovala pořádek s chaosem, užitečné rostlinstvo a k tomu rozkošné libůstky. Ráda tu pracovala a rozjímalá v klidu a tichu hned po rozbřesku, hýčkala své rostlinky a vytrhávala neodbytný plevel, který se pokoušel ničit pečlivě udržovanou rovnováhu.

Jessica se nenechala vyvést z míry chlapcovým rozčilením. Zhluboka se nadechla voňavých silic, které uvolnila dotekem. Teprve pak se zvedla a oprášila si hlínu z kolen. „Přišel od nich nějaký vzkaz?“

„Jenom to, že posílají skupinu vyslanců kvizarátu, má paní. Požadují rozhovor s vámi v nějaké naléhavé záležitosti.“

„Požadují?“

Zatvářila se tak, že se chlapec zalekl. „Určitě to mysleli jako prosbu, má paní. Copak by si mohli dovolit něco *požadovat* po vévodkyni z Caladanu – a po matce Muad’Diba? Jistě musí jít o něco tuze důležitého, když poslali takovou loď!“ Chlapec se zavrtěl jako úhoř, vyvržený na břeh.

Uhladila si oděv. „No, nepochybuji o tom, že to ti vyslanci považují za důležité. Nejspíš zas žádost, abych zvýšila limit počtu poutníků, kteří sem smějí přijíždět.“

Caladan, sídlo rodu Atreidů po víc než dvacet generací, unikl plenění džihádu hlavně díky tomu, že Jessica nedovolila, aby na planetu proudilo mnoho cizinců. Nezávislý lid Caladanu dával přednost svému poklidu. S radostí by přijal zpět svého vévodu Leta, ten však byl zavražděn kvůli zradě ve vysokých kruzích. Místo něj lidem zůstal jeho syn Muad’Dib, imperátor Poznaného vesmíru.

Přes Jessičiny nejlepší snahy se Caladan nikdy nemohl úplně izolovat od bouří, zuřících v galaxii. Paul si nyní své domovské planety prakticky nevšimal, byl tu však pokřtěn a vychován. Lidé nikdy neuniknou jeho stínu.

Po všech těch letech Paulova džihádu se nad Impériem rozhostil unavený a raněný mír jako chladná zimní mlha. Jak se tak teď Jessica dívala na toho mladého posla, napadlo ji, že se narodil až poté, co se Paul stal imperátorem. Ten chlapec nepoznal nikdy nic jiného než hrozící džihád a krutější stránku povahy jejího syna...

Vyšla ze zahradního nádvoří a přitom zavolala na chlapce: „Sežeň Gurneyho Hallecka. Přijmeme tu delegaci spolu v hlavní síni hradu.“

Jessica se převlékla z pracovních šatů do okázalého roucha barvy mořské zeleně. Popelavě bronzové vlasy si vyčesala nahoru a kolem krku si zavěsila řetízek se

zlatým atreidským znakem jestřába. Nechtěla pospíchat. Čím víc o tom uvažovala, tím víc si lámala hlavu, jaké zprávy asi loď přivezla. Možná to nakonec nebude tak bezvýznamná záležitost...

Gurney na ni čekal v hlavní síni. Dorazil zvenku, kde proháněl své honící psy, a obličej měl z toho cvičení ještě začervenatý. „Kosmický přístav tvrdí, že vyslanec je nějaký vysoce postavený člen kvizarátu a má s sebou celou armádu sluhů a čestných strážů z Arrakis. Prý přináší zprávu nejvyšší důležitosti.“

Předstírala nezájem, ale ve skutečnosti byla zvědavá. „Pokud dobře počítám, je to už devátá ‚naléhavá zpráva‘, kterou přivážejí od skončení džihádu přede dvěma roky.“

„Tato ale působí nějak jinak, má paní.“

Gurney uměl stárnout, i když nikdy nebyl a nikdy nemohl být pohledný muž, hyzdila ho jizva na tváři a utrpený pohled. Za svých mladých let býval jen kusem hadru v rukách Harkonnenů, ale za roky statečné služby Atreidům se stal jedním z největších aktiv tohoto rodu.

Usadila se do křesla, v němž kdysi sedával její milovaný vévoda Leto. Hradní sluhové pobíhali sem a tam a připravovali vše na příchod vyslance a jeho doprovodu. Vedoucí kuchyňského personálu se zeptal Jessiky, jaké mají podat občerstvení. Odpověděla chladným tónem: „Jen vodu. Podejte jim vodu.“

„Nic jiného, má paní? Není to urážka tak významné osobnosti?“

Gurney se zasmál. „Jsou z Duny. Budou to považovat za čest.“

Dubová vrata do vstupní síně hradu byla otevřena, zavanul vlhký vítr a dovnitř s velkým rozruchem vpochovala čestná stráž. Patnáct mužů, bývalých vojáků Paulova džihádu, neslo zelené prapory s černými a bílými znaky. Členové toho neuspořádaného doprovodu se nesli v imitacích filtršatů jako v uniformách, přestože v místním caladanském vlhkém vzduchu byla taková

výstroj naprosto zbytečná. Skupina se leskla kapkami lehkého deštěku, který začal padat; návštěvníci to zřejmě považovali za božské znamení.

Přední řady doprovodu ukročily na stranu, aby mohl vystoupit kvizaro, džihádský kněz ve žluté róbě. Stáhl si vlhkou kapuci a odhalil holou lebku. Oči, modromodré od konzumace melanžového koření, se mu leskly posvátnou hrůzou. „Jsem Isbar a tímto se představuji matce Muad’Diba.“ Uklonil se, skláněl se k podlaze víc a víc, až si lehl tváří k zemi.

„To stačí. Všichni tady vědí, kdo jsem.“

Isbar se zvedl, ale hlavu dál držel sklopenou, odvracel pohled. „Vidíme hojnost vody na Caladanu a lépe chápeme Muad’Dibovu oběť, když odešel na Dunu coby spasitel fremenů.“

Jessica vložila do hlasu jistý osten, aby dala najevo, že si nepřeje ztrácet čas obřadnostmi. „Máte za sebou dlouhou cestu. Co bylo tentokrát tak naléhavé?“

Isbar vypadal, že se svým vzkazem zápasí, jako by to byl živý tvor. Jessica z něj vycítila hluboký strach. Příslušníci čestné stráže mlčeli jako sochy.

„Ven s tím, člověče!“ nařídil Gurney.

Kněz vyhrkl: „Muad’Dib je mrtev, má paní. Váš syn se odebral k Šaj-hulúдови.“

Jessice připadalo, že dostala ránu palicí.

Gurney zasténal: „To ne. Ne... Paul ne!“

Isbar pokračoval, sám se děsil dalších slov: „Svatý Muad’Dib se vzdal vlády, odešel do pouště a ztratil se v písku.“

Jessica musela nasadit veškerý svůj benegesseritský výcvik, aby kolem sebe vybudovala pevnou zeď a získala čas k uvažování. Odřízla se od svých citů automaticky, ze zvyku. Přinutila se nevykřiknout, promluvit tiše a klidně: „Řekni mi všechno, knězi.“

Kvizarova slova bodala jako zrnka písku, nesená krutým větrem. „O tom nedávném spiknutí v řadách jeho fedajkinů víte. I když byl požehnaný Muad’Dib oslepen



spalovačem kamene, viděl svět božským očima, ne umělým od Tleilaxanů, které opatřil svým zraněným vojákům.“

Ano, Jessica o tom všem věděla. Syn přijímal nebezpečná rozhodnutí a kvůli odporu proti svému džihádu odjakživa čelil vážnému ohrožení života. „Ale to spiknutí, které ho oslepilo, Paul přežil. Bylo ještě nějaké jiné?“

„Pokračování téhož spiknutí, vážená paní. Zapletl se do toho jeden kormidelník Gildy a ctihodná matka Gaius Helena Mohiamová.“ Dodal, jako by ho to napadlo až pak: „Na příkaz imperiální regentky Alii byli už oba popraveni spolu s Korbou Chvalořečníkem, strůjcem tajného spiknutí proti vašemu synovi.“

Zasáhlo ji příliš mnoho faktů najednou. Mohiamová *popravena*? Ta zpráva jí otřásla až do hloubi duše. Jessica měla se starou Ctihodnou matkou bouřlivý vztah, láska a nenávisť se v něm střídaly jako přílivové vlny.

Alia... je teď regentkou? Ne Irulán? Jistě, bylo to tak vhodné. Ale kdyby *Alia* byla panovnicí... „A co Chani, milovaná družka mého syna? A co princezna Irulán, jeho manželka?“

„Irulán byla uvězněna v Arrakénu, dokud se nezhodnotí její podíl na spiknutí. Regentka Alia ji nenechala popraviti spolu s ostatními, ale je známo, že se Irulán se zrádci stýkala.“ Kněz těžce polkl. „A pokud jde o Chani... ta nepřežila porod dvojčat.“

„Dvojčat?“ Jessica vyskočila. „Já mám vnoučata?“

„Chlapce a děvče. Paulovy děti jsou zdravé a –“

Její klidná maska se začala nebezpečně rozplývat. „To vás nenapadlo informovat mě o tom okamžitě?“ Snažila se uspořádat si myšlenky. „Pověz mi *všechno*, co potřebuju vědět, bez odkladu.“

Kvizara zápasil se svou zprávou. „Víte o tom gholovi, kterého dostal Muad'Dib darem od Tleilaxanů a od Gildy? Vyklubala se z něj zbraň, vražedný nástroj, vytvořený ze zavražděného těla spolehlivého sluhy Atreidů.“

Jessica už slyšela o gholovi, vypěstovaném z buněk mrtvého těla Duncana Idaha, ale považovala ho jen za jakousi exotickou postavičku či za hereckou imitaci, za nic podstatného.

„Hayt měl vzhled a chování Duncana Idaha, ale vzpomínky ne,“ pokračoval kněz. „Byl naprogramován, aby zabil Muad’Diba, přitom ale vyšla na povrch pravá osobnost a porazila jeho druhé já. Během té krize se stal znovu Duncanem Idahem. Teď pomáhá imperiální regentce Alie.“

Nejprve ji to pomyšlení ohromilo – Duncan, doopravdy naživu a při vědomí? – pak se zas soustředila na nejnaléhavější otázku. „Dost odboček, Isbare. Potřebuji vědět víc o tom, co se přihodilo mému synovi.“

Kněz držel hlavu skloněnou, mluvil nezřetelně: „Říká se, že díky jasnozřivosti Muad’Dib *věděl* o tragédiích, které ho postihnou. Nemohl ale udělat nic, aby odvrátil to, co nazýval svým ‚děsivým posláním‘. To vědomí ho ničilo. Někteří tvrdí, že na konci byl úplně slepý, bez výhledu do budoucna, a nesnesl už dál ten smutek.“ Kvizara se odmlčel a pak pokračoval trochu směleji: „Ale spolu s mnohými jinými věřím, že Muad’Dib poznal svůj čas, že ucítil volání Šaj-hulúda. Jeho duch je pořád někde tam v písku, navěky propleten s pouští.“

Gurney zápasil se zármutkem a se vztekem, zatínal a zas povoloval pěsti. „A vy všichni jste ho jen tak *nechali* odejít do dun, slepého?“

„Slepý fremen tohle musí udělat, Gurney,“ řekla Jessica.

Isbar se napřímil. „Muad’Diba nelze ‚nechat‘ něco udělat, Gurney Hallecku. On zná boží vůli. Nám nepřisluší chápat, co si zvolí.“

Gurney nechtěl tu záležitost jen tak odbýt. „A pátralo se? Pokusili jste se ho najít? Nalezlo se jeho tělo?“

„Do pouště vyletělo mnoho toptér a písky pročešávalo mnoho pátračů. Bohužel, Muad’Dib zmizel,“ oznámil Isbar s uctivou úklonou.

Gurney se obrátil k Jessice a oči mu plály. „Vzhledem k Paulovým zkušenostem s pouštěí, má paní, *mohl* přežít. Mohl si najít nějakou cestu.“

„Ne, pokud nechtěl přežít.“ Zavrtěla hlavou a ostře pohlédla na kněze. „A co Stilgar? Jakou roli v tom hraje on?“

„Stilgarova oddanost je mimo pochybnost. Ta *beneficentní* čarodějnice, Korba a kormidelník zemřeli jeho rukou. Zůstává na Duně jako prostředník pro jednání s fremeny.“

Jessica se pokusila představit si to pozdvižení, jaké vypukne po celém Impériu. „A kdy se to všechno stalo? Kdy Paula naposled viděli?“

„Před sedmadvaceti dny,“ přiznal Isbar.

Gurney překvapeně zahřměl: „To je skoro měsíc! U nekonečných pekel, proč vám trvalo tak dlouho, než jste sem přiletěli?“

Kněz před jeho vztekem couvl, až vrazil do členů své výpravy. „Museli jsme provést náležitou přípravu a shromáždit skupinu příslušného významu. Bylo nutno sehnat pro tyto hrozné zprávy náležitě působivou *gildovní* loď.“

Jessica cítila, jako by ji bombardovala rána za ranou. Dvacet sedm dní – a ona to nevěděla, ona to neuhodla. Jak to, že nevyčítala ztrátu vlastního syna?

„Je tu ještě jedna věc, má paní, a všechny nás tuze trápí,“ dodal Isbar. „Bronso z Iksu dál šíří lži a *kacířské* myšlenky. Jednou, ještě za Muad'Dibova života, byl Bronso zajat, ale unikl z cely smrti. Zprávy o smrti vašeho syna ho teď povzbudily. Ty rouhavé spisy ponižují posvátnou památku spasitele. Rozšiřuje pojednání a prohlášení, chce Muad'Diba připravit o jeho velikost. Musíme ho zastavit, má paní. Coby matka svatého imperátora –“

Jessica ho přerušila. „Můj syn je mrtvý, Isbare. Bronso šíří své traktáty sedm let a vy jste ho nedokázali zastavit – jeho výtky tedy nejsou nic nového. Nemám čas na nepodstatné rozhovory.“ Prudce se zvedla. „Toto slyšení je u konce.“



*Ano, sužují mě vzpomínky z minulosti, ale ne všechny jsou smutné. Vzpomínám si na spoustu radostných chvil s Paulem Atreidem – pozor, s Paulem, ne s Muad’Dibem. Když teď o těch dobách uvažuji, připadám si jako člověk, který si vychutnal mnoho příjemných hostin.*

GURNEY HALLECK,  
„Vzpomínky a duchové“, Nedokončené písně

**H**onicí psi vycítili kořist a rozštěkali se. Gurney se rozběhl s nimi. Chladný odpolední vzduch mu spaloval plíce, jak se prodíral porostem, bezděčně se pokoušel utéct ničivým zprávám toho dne.

Svalnatí honicí psi měli zlatozelené oči, doširoka vykulené a jasné, zrak pronikavý jako orlí a bystrý čich. Ve svých hustých červenohnědých a šedých kožiších se brodili brakickými jezírky, prodírali se trávou v pampě a vyli jako sbor před nahluchlým obecenstvím. Z jejich chování bylo přímo hmatatelně znát potěšení z lovu.

Gurney své psy miloval. Před lety choval jinou šesticí, ale nakazila se virem horké choroby a musel ji utratit. Tato štěňata mu dala na vychování sama Jessica. Nechtěl se zas nechat vtáhnout do té ošemetné pozice, umiňoval si, že už nepodlehne citům, pamatoval na bolest nad ztrátou všech předchozích psů.

Tehdejší smutek ale nebyl nic ve srovnání s tím, co cítil teď. Paul Atreides, mladý pán, je mrtvý...

Gurney klopýtl, jak se tak vlekl za psy. Zastavil se, aby popadl dech, na chvilku zavřel oči, pak se zas rozběhl za štěkajícími zvířaty. Lov ho dnes vůbec nezajímal, ale potřeboval se dostat pryč z hradu, od Jessiky a zvlášť od Isbara a jeho druhů z kvizarátu. Nemohl si dovolit riskovat, že se před nimi přestane ovládat.

Gurney Halleck sloužil rodu Atreidů po většinu života. Před Paulovým narozením pomáhal svrhnout Tleilaxany a získat Iks zpátky pro rod Verniů. Pak bojoval po boku vévody Leta proti vikomtu Moritanimu za Války assassinů. Snažil se chránit Atreidy před harkonnenskou zradou na Arrakis. A v letech nedávného džihádu sloužil Paulovi, dokud neopustil bitevní pole a nepřišel sem na Caladan. Měl tušit, že potíže nejsou u konce.

A teď byl Paul pryč. Mladý pán odešel do pouště... slepý a sám. Gurney u toho nebyl, aby mu pomohl. Litoval, že nezůstal na Duně, i když tolik nenáviděl neustálé vraždění. Bylo to od něj sobecké opustit džihád a vlastní povinnosti! Paul Atreides, syn vévody Leta, ho v té rozsáhlé bitvě potřeboval, a Gurney se k němu obrátil zády.

*Jak na to dokážu zapomenout, jak překonám tu hanbu?*

Zatímco se brodil nasáklými trsy bažinaté trávy, narázil na honící psy, kteří štěkali a kňučeli na bažinového zajíce v šedém kožichu. Zvíře vecpalo zježené tělo do pukliny pod vápencový převis, porostlý mechem. Sedm psů dřepělo na bobku a čekalo na Gurneyho, upřeně hledělo na místo, kde se choulil vyděšený zajíc, mimo jejich dosah, ale bez možnosti utéct.

Gurney vytáhl loveckou pistoli a rychle a bezbolestně zajíce zabil jedinou ranou do hlavy. Natáhl se a sebral teplé a ještě se cukající tělíčko. Dokonale vycvičení lovečtí psi pána pozorovali a jejich oči se okouzleně a pozorně leskly jako topazy. Gurney hodil zvíře na zem, a jakmile dal signál, psi se vrhli na čerstvé maso, pustili se do něj, jako by celé dny nežrali. Bleskurychlé, dravé násilí.

Gurneymu bleskla před očima vzpomínka na krvavá bitevní pole džihádu. Zahnal ji, odsunul ty výjevy do minula, kam patřily.

Ale byly i jiné vzpomínky, které nemohl potlačit, záležitosti kolem Paula, které mu budou chybět. Cítil, jak se v něm hrouť jeho válečnické já, jak se rozpadá. Paul, tak podstatná a nenahraditelná součást jeho života, se rozplynul v širé poušti, jako fremenský nájezdník, vyhýbající se Harkonnenům. Tentokrát se Paul nevrátí.

Gurney pozoroval, jak honicí psi rvou maso, a připadal si, jako by i jeho něco trhalo na kusy a zanechávalo v něm bolavé a otevřené rány.



Tu noc, když hrad Caladan potemněl a ztichl, služebnictvo skončilo s prací a nechalo Jessiku truchlit v soukromí. Nemohla usnout, nedokázala najít klid v prázdné ložnici, v níž panovalo chladné ticho.

Cítila se vyvedená z míry, nezakotvená. Vinou benegesseritského výcviku zrezivěly ventily jejích citů nepoužíváním, zvláště po Letově smrti, když opustila Arrakis a vrátila se sem.

Ale Paul byl její syn!

Jessica se neslyšným krokem vydala po chodbách hradu ke dveřím soukromých komnat Gurneyho. Zastavila se, toužila si s někým promluvit. Ona a Gurney by spolu dokázali probrat společnou ztrátu a uvažovat co teď, jak pomoci Alie udržet už tak dost napjaté Impérium pohromadě, dokud nedospějí Paulovy děti. Jakou budoucnost by dokázali připravit těm dvojčatům? Vichry Duny – politika a pouštní bouře – by dokázaly sedřít člověku maso až na kost.

Než stačila Jessica zaklepat na těžké dveře, uslyšela zevnitř podivné zvuky – zvířecí zvuky beze slov. Trhla sebou, když si uvědomila, že Gurney vzlyká. Stoický

válečník a pěvec sám a v soukromí popustil uzdu svému žalu tak odevzdaně, až ji to děsilo.

Jessiku ještě víc rozrušilo vědomí, že její vlastní smutek není zdaleka tak hluboký ani nezvladatelný: skrýval se někde daleko, mimo její dosah. Balvan, který v sobě cítila, byl tvrdý a těžký. A ochromoval ji. Nevěděla, jak proniknout k citům pod ním. Už jen to pomýšlení ji trápilo. *Proč to nedokážu cítit tak jako on?*

Jessica poslouchala Gurneyho tajný smutek a chtělo se jí vejít dovnitř a utěšit ho, ale věděla, že by ho tím zahanbila. Trubadúr a válečník by nikdy nechtěl, aby viděla jeho obnažené city. Považoval by to za slabost. A tak se stáhla a nechala ho jeho smutku.

Jessica rozechvěle pátrala sama v sobě, ale nacházela jen ztvrdlé bariéry, které obklopovaly žal a bránily spuštění pravých emocí. *Paul byl můj syn!*

Jak se v tichu noci vracela do svých komnat, tiše proklínala benegesseritské Sesterstvo. K čertu s ním! Připravilo ji o mateřskou schopnost cítit patřičná muka nad ztrátou dítěte.



*Počátek vlády nebo regentství je křehká doba. Mění se spojenectví, lidé přelétají jako mrchožrouti, střechnou po slabostech nového vůdce. Patolízalové říkají vůdcům, co si přejí slyšet, ne co potřebují slyšet. Ten počátek je vhodný čas pro srozumitelná a tvrdá rozhodnutí, protože ta rozhodnutí stanoví charakter celé vlády.*

SVATÁ ALIA,  
Vládkyně nože

**V**yslanec od Shaddama IV. dorazil necelý měsíc poté, co Paul zmizel do pouště. Alia užasla, jak rychle vyhnáný corrinský imperátor zareagoval.

Jeho zplnomocněnec však dorazil v takovém spěchu, že znal situaci jen povšechně. Ten člověk věděl, že se narodila dvojčata, že Chani zemřela při porodu, že Paul kapituloval před svou slepotou a odebral se do písečné pustiny. Ale netušil nic o řadě hrozných rozhodnutí, které od té doby provedla Alia. Nevěděl, že kormidelník Edric a Ctihodná matka Mohiamová byli popraveni spolu s Korbou Chvalořečníkem. Vyslanec nevěděl, že Shaddamova dcera Irulán je držena v cele smrti s nejis-tým osudem.

Alia si pro přijetí toho muže zvolila vnitřní komnatu se stěnami ze silného plastokamene. Rozzářené světelné koule zaplavovaly místnost křiklavě žlutým světlem, ne nepodobným osvětlení výslechové místnosti. Požádala



Duncana a Stilgara, aby se usadili po jejím boku; deska dlouhého stolu, obložená modrým obsidiánem, připomínala svým leštěným povrchem okno, vedoucí do hloubek vzdáleného oceánu.

Stilgar zavrčel: „Ještě jsme neoznámili oficiální plány na Muad'Dibův pohřeb, a tenhle lokaj se přizene jako sup za čerstvým masem. Zatím nedorazili ani oficiální zástupci landsraadu z Kaitanu.“

„Je to měsíc.“ Alia si upravila krispel, který vždy nosila v pochvě na řemínku na krku. „A landsraad nikdy nejedná rychle.“

„Nevím, proč si je Muad'Dib vůbec držel. Ty jejich schůze ani memoranda nepotřebujeme.“

„Jsou pozůstatek staré vlády, Stilgare. Formě je třeba učinit zadost.“ Sama se ještě nerozhodla, jakou roli – pokud vůbec nějakou – nechá hrát šlechtice landsraadu za své regentské vlády. Paul se nijak nesnažil je odstranit, ale příliš si jich nevěšimal. „Hlavní otázka je – vzhledem k době cesty a k tomu, že jsme na Salusu Secundus neposlali žádnou zprávu – jak se sem ten vyslanec dostal tak rychle? Hned v prvních dnech tam musel uhánět nějaký zvěd. Jak si mohl Shaddam tak rychle sestavit plán... pokud jde o plán?“

Duncan Idaho, zachmuřený a zamyšlený, seděl prkeně na židli, jako by zapomněl, jak se uvolnit. Tmavé kudrnaté vlasy a široká tvář toho muže připadaly Alie důvěrně známé, pamatovala si toho muže z dvojí vize – starého Duncana ze vzpomínek získaných od matky, překrytých vlastními zkušenostmi s gholou jménem Hayt. Jeho kovové, umělé oči – dráždivý, rušivý prvek v jinak lidských rysech – jí připomínaly dvojí původ tohoto nového Duncana.

Tleilaxané vyrobili svého gholu jako mentata a Duncan teď využil těch duševních schopností k souhrnu: „Závěr je jasný: někdo na Corrinově exilovém dvoře – snad hrabě Hasimir Fenring – byl už *připraven jednat*, pokud vyjde původní atentátnické spiknutí. Kom-

plot sice nevyšel, ale Paul Atreides je stejně pryč. Corrinové se dali rychle do pohybu, aby naplnili to nově vzniklé mocenské vakuum.“

„Shaddam se pokusí urvat si zpátky trůn. Měli jsme ho zabít, když jsme ho tu věznili po bitvě u Arrakénu,“ zavrčel Stilgar. „Musíme být připraveni, až vytáhne do útoku.“

Alia si odfrkla. „Možná tomu poslovi předám hlavu Irulán, ať ji doveze jejímu otci. *Takový* vzkaz by si jistě nevyložil nesprávně.“ Věděla ale, že Paul by popravu Irulán nikdy neschválil, navzdory její zřejmé, byť okrajové roli ve spiknutí.

„Takový čin by měl závažné a dalekosáhlé následky,“ varoval ji Duncan.

„Ty nesouhlasíš?“

Duncan povytáhl obočí a odhalil ty děsivé oči ještě víc. „To jsem neřekl.“

„S radostí bych ten jemný imperiální krček zardousil,“ přiznal se Stilgar. „Irulán nikdy nebyla náš přítel, i když teď tvrdí, že Muad'Diba vážně milovala. Možná to říká jenom proto, aby si zachránila tělesnou vodu.“

Alia zavrtěla hlavou. „V tom mluví pravdu – Irulán je tím nasáklá. Ona bratra vážně milovala. Otázka je, jestli si ji máme držet jako nástroj, o kterém ještě nevíme, k čemu nám poslouží, nebo se jí zbavit symbolickým gestem, které se nedá vzít zpět.“

„Neměli bychom počkat a poslechnout si, co nám řekne ten posel?“ navrhl Duncan.

Alia pokývla a její hrozivé strážné amazonky, věrné a mlčenlivé, přivedly klikatými chodbami opevněné citadely do jasně osvětlené přijímací místnosti vznešeného a nadutého muže jménem Rivato. Přestože šli přímo, už jen délka té cesty ho popletla a znervózněla. Strážkyně ho zavřely do silnostěnné komnaty s Aliou a jejíma dvěma společníky a postavily se přede dveře na prašnou chodbu.

Vyslanci ze Salusy dalo hodně práce se uklidnit. Hluboce se uklonil. „Imperátor Shaddam by rád vyjádřil svůj smutek nad smrtí Paula Muad’Diba Atreida. Ano, byli soupeři, ale Paul byl pro něj zároveň zet’, ženatý s jeho nejstarší dcerou.“ Rivato se rozhlédl. „Doufal jsem, že se k nám princezna Irulán při tomto rozhovoru připojí.“

„Je zaměstnána jinde.“ Alia na chvíli zauvažovala, jestli nemá toho muže vsadit k ní do cely smrti. „Proč jste přijel?“

Na druhou stranu obsidiánového stolu schválně nepostavili žádnou židli – to úmyslné opomenutí nutilo Rivata stát jako před třemi vyšetřovateli. Udržovali ho tak v nepohodlí a v neklidu. Znovu se uklonil, aby zatajil záblesk znepokojení, který mu přejel po tváři. „Imperátor mě vyslal okamžitě poté, co se ty zprávy dozvěděl, protože celé Impérium stojí před krizí.“

„Shaddam není imperátor,“ upozornil ho Duncan. „Přestaňte o něm tak mluvit.“

„Omlouvám se. Sloužím na jeho dvoře na Saluse Secundus, a tak na to zapomínám.“ Rivato sebral sílu a pokračoval: „Přes ty smutné události máme obrovskou příležitost nastolit pořádek. Od... pádu Shaddama IV. čelí Impérium nesmírnému zmatku a krveprolití. Džihád vedl člověk velikého osobního kouzla – to nikdo nepopírá – ale když je Muad’Dib pryč, můžeme teď Impériu vrátit tolik potřebnou stabilitu.“

Alia ho přerušila: „Impérium se stabilizuje pod mou regentskou vládou. Paulův džihád skončil skoro přede dvěma roky a naše vojska jsou stále silná. Odbojných planet je pořád méně a méně.“

Vyslanec se pokusil o konejšivý úsměv. „Ale některá místa stále vyžadují, řekněme, značně větší *diplomacii*, aby se věci urovnaly. Znovunastolení Corrinů by uklidnilo rozbouřené vody a zajistilo kontinuitu.“

Alia si ho chladně měřila. „Muad’Dib má dvě děti se svou konkubínou Chani a ty děti jsou jeho imperiálními

dědici. Linie nástupnictví je jasná – rod Corrinů už dál nepotřebujeme.“

Rivato zvedl smířlivě ruce. „Když si Paul Muad’Dib vzal za manželku princeznu Irulán, sám připustil nutnost udržet pouto s bývalým imperiálním rodem. Dlouhá tradice vlády Corrinů se táhne zpět až ke konci Služebnického džihádu. Pokud ta pouta posílíme, prospěje to celému lidstvu.“

Stilgar se té poznámky chopil: „Tvrdíte, že Muad’Dibova vláda lidstvu neprospívá?“

„No, to musí rozhodnout historikové, a já žádný historik nejsem.“

Duncan si složil ruce před sebou na stole. „Co tedy jste?“

„Nabízím řešení problémů. Po poradě s padišáhem – tedy, se Shaddamem – chceme navrhnout cesty, jak se vyrovnat s tím přechodem vlády.“

„Jako například?“ pobídla ho Alia.

„Nové spojení pokrevních linií – jakékoli – by zabránilo spoustě nepokojů, zahojilo rány. Existuje mnoho cest, jak toho docílit. Například vy, lady Alio, byste se mohla vdát za Shaddama – jen formálně, samozřejmě. Dobře se ví, že si Muad’Dib vzal princeznu Irulán za manželku jen formálně. To je jasný precedent.“

Alia se dopálila. „Shaddamovy manželky nemají moc dlouhou životnost.“

„To bývalo dřív, a teď už je celé roky bez ženy.“

„Ta nabídka je nicméně pro regentku nepřijatelná,“ prohlásil Duncan. Aliu napadlo, že v tom zazněla lehká stopa žárlivosti.

„Řekněte nám, jaká další manželství navrhujete,“ pobídl ho Stilgar, „abychom se mohli vysmát i tomu.“

Rivato dál neochvějně líčil své nouzové plány. „Shaddamovi zbyly tři dcery – Wensicia, Chalice a Josifa – a Muad’Dib má malého syna. Snad by se mohl ten atreidský chlapec zasnoubit s corrinskou dcerou? Na rozdíl věku tolik nezáleží, vzhledem ke geriatrickým účinkům

melanže.“ Rivato viděl, jak se zamračili, a rychle pokračoval: „A podobně i vnuk imperátora Farad'n, syn Wensicie, by se mohl zasnoubit s dcerou Muad'Diba. Ti dva jsou si věkem dost blízko.“

Alia se zvedla, teprve šestnáctiletá dívka mezi zachmuřenými muži, a přesto tu očividně ona třímala moc. „Rivato, potřebujeme čas na zvážení toho, co jste nám řekl.“ Kdyby ho nechala dál mluvit, možná by ho nakonec přece jen nařídila popravít a pak by toho nejspíš litovala. „Musím vyřídit mnoho naléhavých záležitostí, včetně státního pohřbu bratra.“

„A fremenského pohřbu Chani,“ dodal Stilgar tiše.

Věnovala Rivatovi chladný úsměv. „Vraťte se na Salusu a čekejte na naši odpověď. Propouštím vás.“

Nervózní muž se chvatně uklonil, dal se na odchod a strážné amazonky ho odvedly. Jakmile se dveře zavřely, poznamenal Duncan: „Ty jeho návrhy nejsou úplně k ničemu.“

„Ale? Ty bys mě nechal vdát se za starého Shaddama?“ Ghola se tvářil bezvýrazně a Alia uvažovala, jestli k ní doopravdy nic necítí. Nebo to prostě jen dobře tají? „Takové dynastické nesmysly už nebudu dál poslouchat.“ Rychlým gestem odřízla další diskusi. „Duncane, potřebuju, abys pro mě udělal ještě něco.“



Následující den nahlížela Alia skrytým pozorovacím zařízením do cely smrti. Princezna Irulán seděla na tvrdé pryčně, dívala se do prázdna, nevypadala ani trochu netrpělivě. Její chování prozrazovalo spíš smutek než strach. *Tahle žena se nebojí o vlastní život.* Bylo těžké uznat, že vážně truchlí nad ztrátou Paula, ale Alia věděla, že je to tak.

Hra ji omrzela, opustila pozorovací monitor a nařídila jednomu ze strážných kvizarátu ve žlutých róbách, aby

otevřel dveře. Když regentka vešla, Irulán vstala. „Přišla jsi mi říct datum mé popravy? Nakonec mě tedy zabiješ?“ Vypadalo to, že je spíš zvědavá než vystrašená.

„Ještě jsem se o tvém osudu nerozhodla.“

„Kněží ano a jejich davy skučí po mé krvi.“

„Ale imperiální regentka jsem já a *já* rozhoduju.“ Alia jí věnovala mírný záhadný úsměv. „A nejsem ještě připravena ti to prozradit.“

Irulán si dlouze povzdechla a zase se usadila. „Tak co ode mě chceš? Proč jsi přišla?“

Alia se sladce usmála. „Dorazil za mnou vyslanec ze Salusy Secundus. Tvůj otec mi jeho prostřednictvím navrhuje různé urážlivé sňatky s rodem Corrinů. Má to prý vyřešit většinu problémů Impéria.“

„Sama jsem o něčem takovém uvažovala. Jenže ty už víc mé rady neposloucháš, i když jsi mě dřív uznávala,“ posteskla si Irulán vyrovnaně. „Jak jsi mu odpověděla?“

„Včera pozdě večer se ten vyslanec nalodil na malý raketoplán, který ho měl dopravit zpátky do maxitrajleru na oběžné dráze. Bohužel tomu raketoplánu nevysvětlitelně selhal motor a zřítíl se. Obávám se, že nikdo nepřežil.“ Alia zavrtěla hlavou. „Někteří mají podezření na sabotáž a my samozřejmě zahájíme vyčerpávající vyšetřování... jakmile budeme mít čas.“

Irulán na ni hleděla v hrůze. „Ten motor poškodil Duncan Idaho? Nebo Stilgar?“

Alia se pokoušela udržet nesmiřitelný výraz, ale pak zjihla, vzpomněla si na doby, kdy si byly s princeznou blízké. Tohle nebyla černobílá situace, Irulán obklopovaly spíš šedé tóny. „Když můj bratr zmizel, budou na mě útočit spiklenci a uzurpátoři ze všech stran. Musím dát najevo sílu a odolnost, jinak přijdeme o všechno, oč Muad'Dib usiloval.“

Irulán se zeptala: „Ale co ještě přitom ztratíš?“

„Možná tebe, princezno. Stačí mi jenom lusknout prsty.“

„Ale? A kdo potom vychová Paulovy děti? Kdo je bude milovat?“

„Harah je v tom ohledu dost zdatná.“ Alia vyšla z cely smrti, strážníci kvizarátu znovu zamkli dveře a nechali princeznu samotnou s jejími nezodpovězenými otázkami.



*Žádný současník nedokáže zvážit hodnotu činů mého syna. Odkaz Muad'Diba bude souzen v měřítku, které sahá dál než jediný lidský život. Budoucnost si sama rozhodne o minulosti.*

LADY JESSICA,  
vévodkyně z Caladanu

**J**essica věděla, že Alia nyní čelí bouřlivým následkům Paulovy smrti, a tak se rozhodla odjet na Dunu – aby byla se svou dcerou a pomohla jí, jak jen to půjde. Poslala oficiální zprávu kvizaru Isbarovi se sdělením, že ona a Gurney Halleck zamýšlejí co nejdříve opustit Caladan. Knězova delegace se dychtivě snažila splnit její přání.

Vojensky upravená gildovní loď stále visela na oběžné dráze a Gurney zařídil, že k ní poletí okázalou starou atreidskou fregatou z hangáru na soukromé základně. To zdobené těžké plavidlo si kdysi pořídil starý vévoda Paulus a Jessica si vzpomínala, že ho Leto použil k jejich první cestě na Arrakis. *Všechno, co děláme, s sebou nese břemeno minulosti*, pomyslela si.

Gurney vydal stručné instrukce pilotovi a v prázdném nákladním prostoru se objevil podlézavý kněz. Hluboce se uklonil. „Posádka maxitrajleru je vám k službám, má paní. Ve jménu Muad'Diba jsme už jednou plavidlo přesměrovali, abychom vám na Caladan mohli přinést ty



smutné zprávy. Záležitosti cestujících, kteří se zdrželi, nejsou naléhavější než ty vaše.“

„Cestujících? Myslela jsem si, že tohle je zvláštní vojenská loď, kterou si zabral kvizarát.“

„Teď, když byl džihád prohlášen za skončený, bylo mnoho vojenských plavidel převedeno zpátky do služby jako dopravní lodě. Jakmile mi regentka Alia nařídila, abych vás zpravil o smrti Muad'Diba, vzali jsme první dostupnou loď. Jaká jiná záležitost by mohla být tak důležitá? Všichni ti lidé mohou počkat.“

Gurney složil těžký pytel na rampu fregaty a cosi si pro sebe zamumlal. Jessiku ten necitelný projev moci nepřekvapil, ale vyplašilo ji, že Isbar mohl jednoduše přesměrovat celou loď i s plným nákladním prostorem a obsazenou cestujícími. „No, tak to vyřídíme rychle.“

Isbar přistoupil blíž a Jessica mu četla v očích touhu, slepou úctu. „Mohl bych plout s vámi fregatou, má paní? Coby matka Muad'Diba mě toho můžete spoustu naučit. Budu váš zapálený žák.“

Ona ale patolízaly nepotřebovala. Nechtěla toho kněze jako žáka, ať už zapáleného, nebo ne. „Cestujte prosím s vlastní společností. Potřebuji samotu pro své modlitby.“

Zklamaný Isbar zachmuřeně přikývl a s neustálými úklonami couval z hangáru, zatímco Jessica a Gurney nastupovali do fregaty. Zdobený průlez se za nimi uzavřel. Gurney poznamenal: „Paul by tím mužem pohrdal.“

„Isbar se nijak neliší od ostatních kněží, kteří vytvořili mocenskou strukturu kolem Muad'Diba a kolem jeho odkazu. Mého syna uvěznily vlastní mýty. Jak šly roky, začínalo mi být jasné – i jemu – nad čím vším ztratil vládu.“

„Z té rovnice jsme se odstranili sami, má paní,“ řekl Gurney a pak citoval známé rčení: „,Ti, kdo nic nedělají, jen přihlížejí ze stínu, si nemohou stěžovat na jas slunce.' Možná teď můžeme leccos napravit, pokud nám to Alia dovolí.“



Během letu k maxitrajleru se Jessica pokoušela odpočívat, zatímco Gurney vytáhl balisetu a začal tiše brnkat. Měla strach, že už skládá pamětní chvalozpěv na Paula, na ten ještě nebyla připravena. K její úlevě hrál jenom známou melodii, o které věděl, že patří k jejím oblíbeným.

Dívala se na jeho drsnou tvář, rozčuchané světlé vlasy, které už šedivěly, na nápadnou jizvu. „Gurney, ty vždycky dokážeš zahrát to pravé.“

„To je zkušenost, má paní.“



Když zakotvili na palubě maxitrajleru, opustili Jessica a Gurney pohodlí fregaty a vyšli ven do společných prostor. V nevýrazných šatech nebudili na promenádě žádnou pozornost. Isbar už Jessice vypověděl svou verzi Muad'Dibovy smrti; teď chtěla slyšet, co si říkají lidé.

Někteří cestující v obřím nákladním prostoru neopouštěli svá plavidla, ale mnozí z těch, které čekalo dlouhé putování s mnoha zastávkami a zajížděnkami, trávili čas na společných palubách maxitrajleru, navštěvovali restaurace, nálevny a obchody.

Procházela s Gurneyem rozlehlé otevřené paluby, prohlížela si zboží z různých planet, které se nabízelo ke koupi. Někteří prodejci už nabízeli předměty na památku panování a smrti Muad'Diba; rozčilovalo ji to a Gurney ji raději odtáhl pryč. Zavedl ji do jasně osvětleného podniku, celého z plazu, křišťálu a chrómu, zaplněného hlučnými hosty. Na stěně byly vystaveny likéry pestrých barev, speciality z nesčetných planet.

„Tohle je nejlepší místo na poslouchání,“ řekl Gurney. „Posadíme se a necháme hovor, ať se k nám donese

sám.“ Posadili se naproti sobě, ona se sklenkou černého vína a on s pěnivým hořkým pivem, spokojení ve vzájemné společnosti. A poslouchali.

Na palubě všech maxitrajlerů sloužili jako personál lidé potulné rasy, Waykové; byli to mlčenliví, zvláště stejnorodí tvorové, pověstní svou nenápadnou svědomitou péčí. Stevardi Waykové v tmavých uniformách procházeli téměř bez povšimnutí mezi hosty, uklízeli stoly a roznášeli nápoje.

Hlavním tématem rozhovorů byla smrt Muad'Diba. U všech stolů vřely diskuse o tom, zdali byl Jessičin syn spasitel, nebo zrůda, jestli zkorumpované a úpadkové panování Corrinů bylo lepší než poctivá, ale divoká vláda Paula Muad'Diba.

*Oni nechápu, o co usiloval, pomyslela si v duchu. Nikdy nepochopí, proč musel dělat taková rozhodnutí, jaká dělal.*

Náruživá hádka u jednoho stolu se zvrhla na výkřiky a hrozby. Židle odletěly na bok, zvedli se dva muži s rudými obličejí, křičeli na sebe nadávky. Jeden mrštil nůž, druhý si aktivoval tělesný štít – pustili se do boje a bili se, dokud muže se štítem nezasáhl pomalý výpad a nezhroutil se mrtvý na zem. Dav v baru jen přihlížel, nemínil nijak zasahovat. Když bylo po všem, přišla gildovní bezpečnostní služba, odnesla tělo a zatkla popleteného vraha, kterému se nechtělo věřit, kam až ho vztek dovedl.

Zatímco se ostatní soustředili na ten zmatek, Jessica pozorovala mlčenlivé stewardy Wayky, jak krouží kolem stolů. Všimla si, jak jeden z nich kradmo položil na několik prázdných stolů pár potišťených listů a zmizel. Udělal to tak plynule a nenápadně, že kdyby nedávala tak dobrý pozor, jistě by to nezaznamenala.

„Gurney.“ Ukázala mu to a on se zvedl. Všiml si dokumentů a jeden z nich přinesl. Titulek hlásal: *Pravda o Muad'Dibovi.*

Zachmuřil se. „Další z těch hanebných propagandistických letáků, má paní.“

Jessica přelétla list pohledem. Některá tvrzení byla tak pobuřující, až byla k smíchu, ale jiná upozorňovala na výstřelky, které Paul povolil ve svém džihádu, zdůrazňovala korupci v Muad'Dibově vládě. To zavánělo pravdou. Bronso z Iksu byl už celé roky bolestným problémem a ve své práci byl tak dobrý, že se stal pravou legendou.

Jessica věděla, že ani nejhorší Paulovi kritikové, ani jeho nejvášnivější obhájci mu plně neporozuměli. Tady v baru byl právě zavražděn člověk za to, že se držel svého přesvědčení, myslel si, že *on* pochopil Paulovy pohnutky a záměry. Muad'Dibovo poslání bylo nekonečně složité, jeho cíl tuze komplikovaný, rafinovaný a příliš dlouhodobý na to, aby ho kdokoli plně pochopil, včetně jí. Teď to uznávala.

Gurney zmačkal leták a znechuceně ho odhodil. Jessica zavrtěla hlavou, litovala, že to všechno není jinak. Bronso však sloužil svému záměru jako oni všichni.



*Subakh ul kuhár, Muad'Dibe! Jsi v pořádku? Jsi tam někde?*

#### FREMENSKÝ POKŘIK K VĚTRU A PÍSKU

**P**otřeboval poušť, ten rozlehlý oceán bez vody, který pokrýval většinu planety. Stilgara už vyčerpával všechnen ten čas trávený ve městě s kněžími a členy landsraadu, dohadujícími se nad plány na Muad'Dibův pohřeb. A ti hluční poutníci z jiných světů! Byli všude, halasili a strkali se, nedávali mu prostor ani čas na uvažování.

Nakonec, po té tragické nehodě posla Shaddama IV., se Stilgar rozhodl vypravit se do síce Tabr, pohroužit se do neposkvrněného fremenského života. Doufal, že ho to očistí na duši, bude se pak zas cítit *skutečný*, jako náib, ne jako vystrojená ozdoba Aliina dvora. Vydal se na cestu sám, svou ženu Harah nechal v pevnosti starat se o atreidská dvojčata.

V síci Tabr však našel spoustu změn, které ho zklamaly. Podobalo se to pomalému klouzání písku ze svahu – každé to zrnko je příliš malé na to, aby bylo zaznamenáno, ale dohromady tvoří výraznou změnu. Po spoustě let džihádu fremeny oslabily vnější vlivy. Jejich strádání se zmírnilo a život už nebyl těžký boj jako dřív. A s pohodlím přišla slabost. Stilgar znal ty náznaky. Pozoroval změny a síc už mu nemohl dát čistotu, kterou hledal. Nakonec se tam zdržel jenom jednu noc.

Brzy ráno druhého dne už byl na volných písčích, jel na mohutném červovi. Netvor ho nesl zpátky ke Štítóvému valu a k Arrakénu a Stilgar uvažoval, jestli se matka Muad'Diba vrátí na synův pohřeb. Jessica byla po právu sajadínou a Stilgar cítil, že Duna přišla o část své duše, když Jessica zvolila návrat na svůj vodní svět, místo aby tu zůstala. Jak příjemné by bylo zase ji vidět, přestože tušil, že se i ona jistě změnila.

Připraví se, shromáždí své nejlepší fedajkiny v Arrakénu, tam mohou držet stráž s Aliinými vojáky a uvítat matku spasitele – pokud se vrátí. Jessica nepotřebovala pompu a obřady, ale ochrana se jí možná bude hodit, jak dobře věděla.

Stilgar zjistil, že ho ta sólová jízda pouští posiluje a očisťuje. Seděl vysoko na šedivě hnědých prstencích písčného červa a poslouchal syčení písku, jak obrovské kroutící tělo klouzalo dopředu. Horký pouštní vítr laskal Stilgarovi tvář, vítr, který lehce vymaže stopy červa za nimi, vítr, který udělá poušť znovu nedotčenou. Tím zážitkem si připadal zas sám sebou – zasadit do písku tlouk, osedlat si červa pomocí háků a roztahovačů a navádět netvora po libosti.

Jakmile Muad'Dib odešel vstříc svému osudu, pověřiví fremeni a lidé z panů a grabenů tvrdili, že se spojil se Šaj-hulúdem – doslova i přeneseně. Někteří vesničané začali stavět na police a do oken prázdné hrnce jako symbol toho, že se nenalezla Muad'Dibova voda, že se smísil s pískem, s božstvem Šaj-hulúda...

Jen pár hodin poté, co Muad'Dib odešel do pouště, požádala sladká a truchlící Alia Stilgara, aby provedl rozkazy, o nichž věděl, že přímo odporují jasným Paulovým přáním. Zapůsobila na náibovy nejhlubší touhy a na jeho touhu po odplatě, až přesvědčil sám sebe, že Muad'Dibův opačný záměr byl jenom zkouška. Po takové bolesti a smrti Stilgar *chtěl* cítit na rukou krev. Co by náib zabil spoustu lidí a jako bojovník v Muad'Dibově džihádu jich povraždil nepočítaně.

Začaly vycházet najevo detaily spletitého spiknutí a následovala noc vraždění. První na řadě byl Korba, statečný fedajkin, který si mezi kněžími přisvojil velikou moc, jeho vinu uznala celá rada fremenských náibů. Stilgar ho popravil lehce, nevyhnutelně a krvavě.

Stilgar však ještě nikdy nezabil gildovního kormidelníka, stejně jako nikdy nepřipravil o život Ctihodnou matku Bene Gesseritu. Ale když Alia vydala rozkaz, vykonal to bez námitek.

Uvězněný kormidelník Edric třímal moc Kosmické gildy a těšil se politické vážnosti vyslance, ale jeho bezpečnost závisela na civilizačních zábranách, které pro Stilgara neznamenal nic. Rozbít nádobu bylo jednoduché. Zatímco kořeněný plyn unikal a kormidelník se potácel jako zplihlý vodní tvor, vyvržený na nehostinný břeh, popadl Stilgar pružné tělo mutanta a zlomil mu chrupavčitý krk. Neměl z toho velké potěšení.

S benegesseritskou čarodějnici Mohiamovou to bylo něco úplně jiného. Stilgar byl sice velký fremenský bojovník, ta stařena však ovládala síly, jakým nerozuměl, hrůzostrašné způsoby, které by mu útok mohly tuze ztížit, kdyby nevyužil výhody překvapení. Zvládl ji zabít jen díky jedinému: Mohiamová nevěřila, že neposlechne Paulův rozkaz a ublíží jí.

Ke splnění toho úkolu využil chytrou lest, roubík, aby proti němu nemohla nasadit svůj Hlas, a stará čarodějnice podlehla. Kdyby tušila, že je v ohrožení života, byla by se houževnatě bránila. Stilgar nechtěl boj; chtěl popravu.

Jakmile měla roubík pevně na ústech a ruce přivázané k židli, postavil se Stilgar před stařenu. „Chani – dcera Lieta a milovaná družka Muad’Diba – zemřela, když porodila dvojčata.“ Mohiamová vykulila světlé oči; pozoroval, že chce něco říci, ale nemohla. „Ghola Hayt prolomil své vštípené instrukce a odmítl zabít Paula Muad’Diba.“ Čarodějnici divoce vířily hlavou myšlenky a ta bouře se jí odrážela ve tváři. „Nicoméně Muad’Dib se

odevzdal Šaj-hulúдови, jak se od slepého fremena očekává.“

Stilgar vytasil od opasku krispel. „A mně teď připadlo vykonat spravedlnost. Víme o tvé roli ve spiknutí.“ Mohiamová se začala vzpínat v poutech. „Kormidelník Gildy je už mrtvý a Korba taky. Princezna Irulán byla uvězněna v cele smrti.“

Ozvalo se prasknutí pouta... nebo to možná byly lámající se zápěstní kůstky. Ať tak, či tak, Mohiamová si uvolnila jednu ruku. Bleskurychle s ní vyrazila k roubíku, ale Stilgarův krispel byl rychlejší. Zabodl se jí do prsou, musela to být smrtelná rána, ale Ctihodná matka se ještě hýbala, nutila ruku vytáhnout roubík.

Stilgar zaútočil znova, probodl jí hrtan a podřízl hrdlo, až ochabla. Kopancem srazil židli a s ní i tělo, pak shlédl na své lepkavé prsty. Když si otíral mléčnou čepel o tmavé roucho Ctihodné matky, napadlo ho, že krev čarodějnice vypadá a voní stejně jako každá jiná krev...

Nebylo to jediné zabíjení, které Alia nařídila. Prožili dlouhou a nelehkou noc...



Nyní, jak se velký červ blížil k otvoru, vyraženému ve Štítovém valu Paulovými atomovými zbraněmi, uviděl Stilgar barikádu vodních kanátů, kterou nedokázal zdolat žádný písečný červ – natož tak unavený jako tento. Lépe bude uvolnit zvíře tady, na volném písku. Stilgar si už osedlal a zas propustil tolik červů, že by to nespočítal. Vedení těch posvátných tvorů po dunách bylo vždycky nebezpečné, ale coby fremen se nemohl bát, pokud dodržoval náležitý postup.

Nedaleko otvoru pobídl červa, sklouzl po prstencích dolů a svalil se do písku. Pak se zvedl a zůstal stát bez hnutí, aby si ho červ nevšiml. Píseční červi nemají oči, cítí jenom vibrace.



Ale jakmile červa propustil, tvor se zastavil a obrátil se k němu. Červ osvobozený od jezdce se obvykle stáhl do pouště, nebo se zavrtil do písku. Ale tento zůstal, kde byl, hrozivě se tyčil nad Stilgarem. Vysoko zvedl obří hlavu, shlížel k němu. Tlamu měl jako kulatou jeskyni, ježící se drobnými mléčnými dýkami.

Stilgar před tím obřím tvorem ztuhl. Červ o něm věděl, a přesto k němu nevyrazil, nezaútočil. Naíb se chvěl, nemohl nepomyslet na šeptandu o tom, že se Muad'Dib po odchodu do pouště spojil s Šaj-hulúdem. Bezoká hlava červa na něj děsivě hleděla... nutila ho myslet na Muad'Diba. Ten velký muž, ač slepý, viděl Stilgara díky své jasnozřivosti.

Cítil, jak jím náhle projel mráz. Něco bylo jinak. Pomalu dýchal, v duchu zformoval slova, ale ze suchých rtů vyšlo málem neslyšné: „Muad'Dibe, jsi to ty?“

Bylo to bláznivé, ale nemohl se toho pocitu zbavit. Písečný červ by se mohl v okamžiku vrhnout dolů a spolknout ho. Ale neudělal to.

Po několika dlouhých napjatých chvílích se obří tvor obrátil a hladce se vytratil do pouště, chvějícího se Stilgara nechal stát na místě. Naíb pozoroval, jak mizí a noří se hluboko do písku, nechává za sebou jen zčeřené vlny.

Stilgar celý hořel posvátnou úctou, nemohl uvěřit, co právě zažil. Zkušeným nepravdělným krokem se rozběhl po dunách směrem ke Štítovému valu a velkému městu za ním.



*U překvapení platí jedna zásada: většinou nejsou příjemná.*

ANONYM ZE STARÉ ZEMĚ

**J**essica žila dlouho mimo poušť, mimo fremeny a náladu, která pronikala Arrakis. *Dunu*. Zhluboka se nadechla, zdálo se jí, že vzduch v kabině cestujících je už sušší.

Zatímco nápadné dopravní plavidlo klesalo z oběžné dráhy, shlížela na rozrůstající se město za kosmickou základnou, rozeznávala známé body v Arrakénu, všímala si pásů nové výstavby. Severní straně města dominovala obří Muad'Dibova pevnost, ale v siluetě města s ní soupeřila řada nových staveb. Na obří chrámy zasvěcené Muad'Dibovi a dokonce i Alie se tlačily četné vládní budovy.

Jessica znala benegesseritské metody kontroly pocitů, manipulace s historií a ovládnutí mas a přesně věděla, co Paul – nebo spíš jeho úředníci – zamýšleli. Většina vládnutí sestávala z budování pocitů a nálad. Kdysi dávno vyslal Bene Gesserit sem na Arrakis svou missiionarii protectivu, aby zasela legendy a připravila lid na mýtus. Za Paula Muad'Diba ta setba přinesla ovoce, ale ne takové, jaké Sesterstvo čekalo...

Lod' přistála na vymezeném území, vyhrazeném pro důležité návštěvníky. Zvířený písek zakryl Jessice výhled z okénka.

Když se otevřel průlez, ucítila ve vzduchu prach, uslyšela šepot čekajícího davu. Masy se už shromáždily, moře uprášených hávů a zakrytých tváří. Bylo pozdní odpoledne místního času a bílé slunce vysílalo dlouhé stíny. Viděla stovky lidí v hnědém a šedém pouštním šatu, mezi nimi ty v městských šatech nejrůznějších barev.

Všichni ji přišli uvítat. Jessica ještě v lodi zaváhala. „Netěšila jsem se na návrat sem, Gurney. Ani trochu.“

Dlouho mlčel, chabě se pokoušel zakrýt své city, stísněnost, možná i strach ze setkání s kvílejícími davy lidí. Nakonec si povzdechl: „Co je tohle místo bez Paula? Není to Arrakis.“

„*Duna*, Gurney. Vždycky to bude *Duna*.“

I když Jessica pořád nebyla schopna truchlit – city měla uzavřeny, či možná uvězněny v sobě – cítila teď v očích vlhko, palčivou známku uvolnění, které chtěla a potřebovala. Ale nedovolila si ani jedinou slzičku. *Duna* jí nedovolí dát vodu mrtvému, byť je to její syn – i Sesterstvo vždy bránilo citům, pokud nesloužily jako prostředek manipulace s jinými. Obojí kázeň – fremenská i benegesseritská – jí tak bránila nechat slzy volně téct.

Jessica popošla k otevřenému průlezu a jasnému slunečnímu svitu. „Odešla jsem odsud, Gurney, nebo jsem *utekla*?“ Doufala, že prožije zbytek života na Caladanu a nikdy už na tuto planetu nevstoupí. „Pomysli na to, co nám tento svět provedl. *Duna* mi vzala mého vévodu a syna a otřásla všemi našimi rodinnými nadějemi a sny. Ona *polyká* lidi.“

„Každý si buduje vlastní ráj nebo vlastní peklo,“ začal recitovat Gurney. Natáhl ruku a Jessica se jí neochotně chopila. Než vyšli na volný prostor, aktivoval si tělesný štít. „Doporučuju vám totéž, má paní. Takový obrovský dav nemohli celý prohledat, jestli nemá zbraně.“ Jessica udělala, co jí navrhoval, ale ani v tom mihotajícím se poli si nepřipadala úplně v bezpečí.

U rampy raketoplánu se objevil Stilgar se šesti mohutnými fedajkinskými strážemi, aby ji doprovodil. Vy-

padal ošlehaný větrem, zaprášený a zachmuřený – jako vždycky. Starý dobrý Stilgar. Uklidnilo ji, že zas nařba vidí. „Sajadínó, přišel jsem se postarat o tvou bezpečnost.“ Byl to pozdrav a slib zároveň. Nedovolil si dát najevo výraznou radost nad tím, že ji po mnoha letech zase vidí. „Odvedu tě přímo k regentce Alie.“

„Svěřuji se do tvé péče, Stilgare.“ I když se teď choval tak oficiálně, soudila, že si spolu později vypijí šálek kořeněné kávy a popovídají si, až ji s Gurneyem odvedou od toho davu.

U rampy raketoplánu čekali další fremenští bojovníci, tvořili kordón, aby matce Muad'Diba umožnili průchod davem, jako by ji chránili před vichry písečné bouře. Stilgar vedl návštěvníky kupředu.

Překřikující se hlasy v davu volaly její jméno, křičely, skandovaly, jásalý, žebraly o požehnání od Muad'Diba. Lidé oblékli zelené šaty, barvu fremenského smutku. Někteří se škrábali do očí, až jim po tvářích tekla krev. Děsivá pocta Paulově slepotě.

Jessica díky prohloubené vnímavosti vycítila vlákna odporu, vpletená do tapisérie hlasů, přicházejících ze všech stran. Lidé chtěli, potřebovali, vyžadovali a truchlili, ale nedokázali jasně vyhranit své city. Ztráta Paula zanechala ve společnosti obrovskou prázdnotu.

Stilgar ji pobídl. „Nesmíme se zdržovat. Dnes tu hrozí nebezpečí.“

*Tady hrozí nebezpečí vždycky, pomyslela si.*

Zatímco fedajkinské strážě zatlačovaly dav, zaslechla řinčení kovu a výkřik. Dva strážníci za nimi se vrhli na zem, zakryli něco vlastními těly. Gurney se okamžitě postavil mezi ně a Jessiku, aby ji ochránil i svým osobním štítem.

Ozvala se exploze. Rozervalo ty dva strážné na krvavé cáry, které dopadly zpátky do davu. Někteří lidé, ohromení nárazovou vlnou výbuchu, sahalí na ty lepka-  
vé rudé kusy, obdivovali se vlhkosti, která se jim najednou objevila na šatech.

Stilgar táhl Jessiku k budově terminálu, bolestivě jí svíral ruku. „Pospěšme,“ nabádal ji, „můžou tu být ještě další assassinové.“ Na mrtvé strážce se ani neohlédl.

Za výkřiků a povyku, rostoucích do pomstychtivé vzteklé vřavy, pospíchala Jessica do hlídané budovy. Gurney a zbývající fedajkinové za nimi zavřeli těžká vrata. Rámus davu se podstatně zmírnil.

Rozlehlá budova byla kvůli jejímu příjezdu vyklizena a teď se rozléhala prázdnotou. „Co se to stalo, Stilgare? Kdo mě chce zabít?“

„Někteří lidé chtějí jenom ubližovat, spokojí se s každým cílem. Chtějí ubližovat jiným, stejně jako bylo ublíženo jim.“ Mluvil ponuře a nesouhlasně. „I za Muad'Dibova života vládla spousta zmatku, zášti a nespokojenosti. Lidé jsou slabí a nechápaví.“

Gurney si pečlivě prohlížel Jessiku, aby se přesvědčil, že není zraněná. „Lidé, kteří mají vztek, divoce bijí kolem sebe – a někteří budou obviňovat vás coby matku Muad'Diba.“

„Tou jsem, at' chci, nebo ne.“

Budova terminálu působila světleji, než si pamatovala, ale jinak se nelišila: snad jen čerstvou malbou a větší výzdobou. Nemohla si vzpomenout, jestli bylo posledně na zdech tolik atreidských jestřábů – Paulova práce, nebo Aliina? V nových výklencích stály sochy Muad'Diba v různých heroických pózách.

Stilgar je vedl po schodech nahoru na střechu na přistávací plochu, kde na ně čekala šedá ozbrojená ornitoptéra. „Ta tě odveze do bezpečí pevnosti. Teď jsi v dobrých rukách.“ Bez dalších řečí odspěchal, chtěl se už vrátit do davu a začít vyšetřovat výbuch.

Kráčel k nim muž, oblečený ve filtršatech atreidských barev, zelené a černé; obličejovou masku měl upevněnou volně. S překvapením ho poznala a po zádech jí přejel mráz. „Lady Jessiko, vítejte zpátky na Duně. Od té doby, kdy jsem tu zemřel, se toho hodně přihodilo.“

Gurney nevěřicně houkl: „U všech bohů – Duncane?“

Ten muž byl skoro přesný exemplář Duncana Idaha. Dokonce i hlas byl dokonalý; od originálu se lišily jen šedé kovové oči. „Z masa a kostí, Gurney Hallecku – z gholovského masa a kostí, ale vzpomínky jsou moje.“

Napřáhl pravici, ale Gurney zaváhal. „Nebo jsi ten, kterému Tleilaxané říkají Hayt?“

„Hayt byl ghola bez vzpomínek, biologický stroj, naprogramovaný na zničení Paula Atreida. Já už nejsem on, jsem zase Duncan – stejný starý Duncan. Ten chlapec, který pracoval na Caladanu v býčích stájích starého vévody, ten mladík, který se cvičil na Ginázu na mistra meče, muž, který chránil Paula před assassiny rodu Moritaniů a bojoval za osvobození Iksu od Tleilaxanů.“ Věnoval Jessice rozpačitý úsměv. „A jistě, taky ten muž, který se opil kořeněným pivem a vykládal všem, kdo byli v arrakénské rezidenci vzhůru, že jste harkonnenský zrádce, má paní.“

Jessica mu pohlédla do těch zvláštních očí. „A obětoval jsi život, abychom mohli s Paulem uniknout po útoku na základnu doktora Kynese.“ Nedokázala se zbavit vzpomínky na to, jak původní Duncan padl pod nápor sardaukarů v harkonnenských uniformách. Setkání s gholou ji vyvedlo z míry, jako by se vrátil čas.

A nyní je ten Duncan zval do toptéry, pobízel je, aby nastoupili. Veliké plavidlo mělo silný pancíř, ale interiér byl luxusní.

Když Jessica vešla do oddílu pro cestující, s úžasem spatřila Aliu, která tam seděla a hleděla na ni. „Díky, žes přijela, matko. Potřebuju tě tady.“ Zdálo se, že se za to přiznání stydí, a dodala: „Všichni tě potřebujeme.“ Dívka měla vlasy barvy mědi a tvář hubenější než dřív. Modromodré oči v ní vypadaly větší.

„Jistěže jsem přijela.“ Jessica se posadila vedle dcery. „Přijela jsem kvůli Paulovi, kvůli tobě a kvůli svým novorozeným vnoučatům.“

„Sblíží nás tragédie, když to nedokáže pohodlí,“ začítal Gurney.



*Nikdo není plně nucen ke své pozici v životě. Všichni máme možnost vydat se po jiné stezce.*

PRINCEZNA IRULÁN,  
*Hovory s Muad'Dibem*

Jessiku v toptěře překvapilo, že se Duncan posadil k Alie. Místo aby se chopil řízení, přenechal ten úkol fremenskému strážnému. Alia ho s úsměvem pohladila po paži, upřímně a vřele, s očividným romantickým poutem. Tolik se toho změnilo na Duně i v rodu Atreidů...

„Jistě se budeš chtít přesvědčit, že jsou dvojčata v bezpečí, matko.“ Alia se obrátila na Duncana. „Řekni pilotovi, aby zamířil na západní přistávací plochu. Zjedeme do dětského pokoje.“

Chlapec a děvče, Paulovy děti nikdy nepoznají otce. Dvojčata byli dědici Muad'Diba, další krok v nové dynastii, politické figurky. Její vnuci. „Už dostali jména? Řekl Paul...?“

„Bratr je pojmenoval jako jednu z posledních věcí, než... odešel. Chlapec je Leto po našem otci. Děvče se jmenuje Ghanima.“

„Ghanima?“ Gurney se na sedadle opřel a zamračil se, poznal fremenský výraz. „Válečná kořist?“

„Paul na tom trval. Harah byla s Chani až do konce a teď se stará o novorozence. Harah byla Muad'Dibova

*ghanima*, když zabil Jamise, možná ji tím chtěl uctít. To se už nedozvíme.“

Toptéra vzlétla nad natěsnané střechy Arrakénu, domovy, připomínající úly neuspořádaných, vášnivých a zoufalých davů: poutníků, prospěchářů, žebráků, veteránů džihádu, snílků a těch, kdo neměli kam jít.

Alia promluvila hlasitě přes hukot motorů a hrčení máchajících křídel. Vypadala energicky a dychtivě: „Když jsi teď tady, matko, můžeme přikročit k Paulovu pohřbu. Ta záležitost se musí provést s majestátem, odpovídajícím Muad'Dibově velikosti – aby vzbudila respekt v celém Impériu.“

Jessica zachovávala bezvýraznou tvář. „Je to pohřeb, ne představení potulných herců.“

„Jistě, ale vzhledem k Paulově minulosti by se hodilo i to, nemyslíš?“ Alia se zasmála; bylo jasné, že se už rozhodla. „Kromě toho je to nutné, nejen kvůli bratrově vzpomínce, ale i pro stabilitu Impéria. Naši vládu držela pohromadě síla Paulovy osobnosti – bez něj musím dělat, co se dá, abych posílila naše instituce. Nastal čas na představení, na podívanou. Copak může být pohřeb Muad'Diba méně honosný než býcí zápasy starého vévody?“ Dívka se usmála a Jessica zaznamenala Letovu podobu v její tváři. „Máme taky vodu Chani, a až se nám to bude nejlépe hodit, můžeme uspořádat obřad i za ni, další velké představení.“

„Neměla by Chani raději soukromý fremenský pohřeb?“

„Stilgar to taky tvrdí, ale to by byla promarněná příležitost. Chani by mi jistě ráda všemožně pomohla – už jen kvůli Paulovi. Doufala jsem, že s tebou můžu počítat a že mi taky pomůžeš, matko.“

„Jistě.“ Jessica se podívala na dceru a cítila v sobě spleť sítí smutku. *Ale ty nejsi Paul.*

Znala také věci, o kterých dcera nevěděla, jistá Paulova pečlivě střežená tajemství a touhy, zvláště jeho náhled na historii a na jeho místo v ní. Ačkoli sám odešel ze scény, dějiny ho tak snadno nepropustí.



S pomalým mácháním křídel a řevem motorů přistála toptéra na rovné střeše pozoruhodného pevnostního komplexu. Alia vystoupila a sebejistě, s grácií, kráčela ke dveřím s vlhkostní pečeti. Jessica a Gurney ji následovali do elegantního uzavřeného skleníku s pohyblivými průhlednými plastoskleněnými panely.

Jessica pod náhlým náporem vlhkosti uvnitř zalapala po dechu, ale Alia si miniaturní džungle ani vlhkých exotických rostlin, které visely nad chodníčkem, nevšímala. Odhodila si dlouhé vlasy dozadu a ohlédla se na matku. „Tohle je nejbezpečnější oblast v pevnosti, takže jsme ji proměnili na dětský pokoj.“

Klenutý vchod hlídali dva kvizarové, vyzbrojení dlouhými kinžály, ale beze slova ustoupili na bok a nechali skupinu projít. V hlavní komnatě stáli v pohotovosti tři fedajkinové.

Kolem pobíhaly služebnice v tradičních fremenských úborech. Harah, kdysi chůva a společnice Alii, stála jako pozorná matka nad dvojčaty, jako by byla její. Vzhlédla k Alie a pak pokývla na pozdrav Jessice.

Jessica popošla dopředu, aby se podívala na Leta a Ghanimu. Zasáhl ji posvátný pocit úcty nad těmi dvěma dětmi, až ji to překvapilo. Vypadaly tak dokonalé, tak mladé a bezmocné, sotva měsíc staré. Uvědomila si, že se maličko chvěje. V tu chvíli potlačila všechny myšlenky na zprávy, které dostala v posledních několika dnech a které otřáslly Impériem.

Obě děti, jako by byly stejně naladěny, k ní najednou obrátily tvář, otevřely modré oči, posazené široko od sebe, a hleděly na ni tak zaujatě, až se Jessica lekla. Alia vypadala stejně ostražitě, když byla ještě dítě...

„Pečlivě sledujeme jejich chování a vzájemné působení,“ řekla Alia. „Já si víc než kdo jiný uvědomuju potíže, které jim hrozí.“

Jessica si klekla a pohládila ty malé jemné obličejíčky. Děti se na ni podívaly, pak se zaklesly pohledem

jedno do druhého, projelo mezi nimi cosi nepopsatelného.

Pro Sesterstvo byly ty děti jen genetické produkty, články dlouhého řetězu rodokmenu. U Bene Gesseritu se děti vychovávaly bez citové vazby k matkám, dokonce i bez znalosti svých rodičů. Sama Jessica byla svěřenkyň školy matek na Wallachu IX. A nikdo jí neřekl, že její otec je baron Harkonnen a matka Gaius Helena Mohiamová. Její výchova v citově omezeném prostředí Bene Gesseritu nebyla zdaleka ideální, přesto se jí svíralo srdce nad vnoučaty, jak tak uvažovala o životě, který před nimi bezpochyby leží.

Jessica znovu pomyslela na ubohou Chani. Jeden život výměnou za dva... Postupně si té fremenské ženy začala vážit pro její moudrost a intenzivní oddanost Paulovi. Jak mohl nepředvídat tak hroznou ránu, jakou byla ztráta milované ženy? Nebo to možná *věděl*, ale nemohl s tím nic dělat? Taková bezmoc tváří v tvář osudu by dokázala přivést k šílenství každého...

„Chtěla by sis je pochovat?“ zeptala se Harah.

Už to bylo dávno, kdy naposled držela v náruči dítě. „Až pak. Jen... jen jsem se na ně teď chtěla podívat.“

Alia se pořád zabývala svými představami obřadů a představení. „Je tuze rušná doba, matko. Potřebujeme toho spoustu udělat, abychom dali lidem naději, když teď Muad'Dib odešel. Brzo po těch dvou pohřbech uspořádáme křtiny. Každé takové představení má lidem připomenout, jak moc nás milují.“

„Jsou to děti, ne nástroje vládnutí,“ namítla Jessica, ale věděla, že to nemá cenu. Bene Gesserit ji naučil, že každý je potenciálně použitelný – jako nástroj či jako zbraň.

„Ach, matko, bývalas mnohem praktičtější.“

Jessica pohládila malého Leta po tváři a zhluboka se nadechla, ale neřekla nic, chyběla jí slova. Nebylo pochyb, kolem těch dvou dětí se už vznášely politické machine.